

- 2) W ramach oferty wiązanej polegającej na sprzedaży komputera wyposażonego w preinstalowane oprogramowanie brak wskazania ceny każdego z preinstalowanych programów nie stanowi praktyki handlowej wprowadzającej w błąd w rozumieniu art. 5 ust. 4 lit. a) i art. 7 dyrektywy 2005/29.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 września 2016 r. – Iranian Offshore Engineering & Construction Co./Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-459/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu — Wykaz osób i podmiotów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Wsparcie logistyczne na rzecz rządu Iranu — Ujęcie nazwy skarżącej)

(2016/C 402/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Iranian Offshore Engineering & Construction Co. (przedstawiciele: J. Viñals Camallonga, L. Barriola Urruticoechea i J. Iriarte Ángel abogados)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Elera-San Miguel Hurtado i V. Piessevaux pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Iranian Offshore Engineering & Construction Co. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 19.10.2015.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – E.ON Kraftwerke GmbH/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-461/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Zharmonizowany przydział bezpłatnych uprawnień do emisji — Decyzja 2011/278/UE — Zmiana przydziału — Artykuł 24 ust. 1 — Obowiązek przedstawienia informacji przez prowadzącego instalację — Zakres)

(2016/C 402/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.ON Kraftwerke GmbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 24 ust. 1 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, by państwo członkowskie wymagało od przedsiębiorstw podlegających obowiązkowi związanemu z handlem uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii, które korzystają z przydziału bezpłatnych uprawnień, by dostarczały one informacji dotyczących wszelkich planowanych lub rzeczywistych zmian zdolności produkcyjnej, poziomu działalności oraz działalności instalacji, nie ograniczając tego wymogu wyłącznie do informacji dotyczących zmian, które mają wpływ na ten przydział.

⁽¹⁾ Dz.U. C 398 z 30.11.2015.

**Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi – Polska) – JZ/
Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście**

(Sprawa C-294/16 PPU) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 26 ust. 1 — Europejski nakaz aresztowania — Skutki przekazania — Zaliczenie okresu zatrzymania odbytego w wykonującym nakaz państwie członkowskim — Pojęcie „zatrzymania” — Środki ograniczające wolność inne niż umieszczenie w zakładzie penitencjarnym — Areszt domowy połączony z dozorem elektronicznym — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 6 i 49)

(2016/C 402/15)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JZ

Strona pozwana: Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście

Sentencja

Artykuł 26 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że środki takie jak areszt domowy w wymiarze dziewięciu godzin na dobę w godzinach nocnych, połączony z dozorem elektronicznym danej osoby za pomocą opaski elektronicznej, z obowiązkiem stawiennictwa codziennie lub kilka razy w tygodniu w komisariacie policji w określonych godzinach, a także z zakazem występowania o wydanie dokumentów umożliwiających podróż za granicę, nie są co do zasady – uwzględniając rodzaj, czas trwania, skutki i sposób wykonania całokształtu tych środków – do tego stopnia ograniczające, by wywierały skutek w postaci pozbawienia wolności porównywalny z osadzeniem i tym samym zostały zakwalifikowane jako „zatrzymanie” w rozumieniu wspomnianego przepisu, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.08.2016 r.